

1

Zijn haar was zo blond dat het bijna wit leek, en omdat hij in deze omgeving niet wilde opvallen had hij een pet opgezet. Hij liep door de straten van Colaba, de toeristenwijk van Mumbai, waar het op dit uur nog steeds bruiste van het leven. Het was ver na middernacht, maar in de grootste stad van India kwam de temperatuur niet onder de twintig graden. Het zweet liep langs zijn slapen. Het was veel te warm voor die pet.

Hij had een groot deel van de avond doorgebracht in Ghost, een trendy nachtclub waar hij binnen was gekomen omdat hij door Bhaskar op de gastenlijst was gezet. Anders had hij een fortuin moeten neertellen, want Ghost was voor de elite. Niet dat hij dat geld niet had, integendeel, maar een van de wijsheden die hij van jongs af aan van zijn vader had meegekregen, was dat je niet alleen rijk werd door veel te verdienen, maar ook door je geld niet uit te geven wanneer dat niet per se noodzakelijk was. Vooral als er andere manieren waren om te krijgen wat je wilde.

Het was een prima avond geweest. In de viplounge waar Bhaskar als graag geziene gast over kon beschikken, waren ze bediend door een privébutler, en op de bonkende house van dj Vinod hadden ze zich te goed gedaan aan de meest exclusieve alcoholische dranken.

Het had hem in een euforische stemming gebracht. De deal die hij vanmiddag met Bhaskar en zijn compagnons had gesloten, had op geen betere manier beklonken kunnen worden. Jammer dat Ghost zo vroeg dichtging en Bhaskar naar huis wilde, anders was hij graag nog een tijdje gebleven.

Hij twijfelde. Zou hij nog ergens anders heen gaan? Hij voelde zijn shirt aan zijn lijf plakken. Bovendien rook hij dat hij stonk. Aan de viezigheid van deze stad was hij inmiddels wel gewend, al had hij zich de eerste keer op Chowpetty beach eerder op een vuilnisbelt dan op een strand gewaand. Maar wat hij nog steeds niet kon verdragen, was de verziekte

lucht die hier dag en nacht hing. Die nam bezit van je en trok in je kleren, in je haar en in je huid, zodat je uit iedere porie naar armoede, smog en stront ging ruiken. Hij verlangde naar een douche en besloot terug te lopen naar zijn hotel.

Op de rijbaan naast het trottoir strekte zich een lint van taxi's en tuktuks uit. Het geluid van de motoren en het onophoudelijke geclaxonner was oorverdovend en de walm van de uitlaatgassen was bijna ondraaglijk. Langs de weg lagen bedelaars. Sommige alleen, andere in een groepje. Er lagen ook baby's en bejaarden tussen. Hij probeerde niet naar ze te kijken. Hij richtte zich liever op de vele kleuren, vooral die van de gewaden waarmee de vrouwen hun lichamen tot op hun enkels bedekten en die het straatbeeld zo'n exotische sfeer gaven. Rechts van hem glinsterde de Arabische Zee en voor zich zag hij de verlichte triomfboog van het befaamde Gateway of India. Zijn hotel lag er vlakbij.

Hij dacht erover om binnenkort het land weer te verlaten. Voorlopig had hij hier gedaan wat nodig was en hij kon altijd over een paar weken terugkomen. Het werd tijd aan de andere kant van het spel weer wat pionnen te verzetten. Hij overwoog via Dubai te reizen om wat contacten aan te halen en een paar dagen rond te hangen. Dan kon hij daarvandaan naar Hamburg vliegen met een tussenstop in Londen. Hij had ook nog wat dingen te regelen in New Delhi, maar dat kon wachten.

Hij liep verder. Hij had trek. Sinds de lunch had hij niets meer gegeten en alles wat hij in Ghost gedronken had was rechtstreeks zijn nuchtere maag binnengestroomd. Als hij een kleine omweg zou maken, kwam hij langs Bade Miya. Hij had zin in een *seekh kebab*.

Waarom hij zich ineens omdraaide wist hij niet. Niet omdat hij iets hoorde, want in de chaos van deze stad was het onmogelijk een afwijkend geluid op te vangen. Was het omdat hij aanvoelde dat het foute boel was?

In een flits zag hij zo'n dertig meter achter zich de twee breedgeschouderde types met het Aziatische uiterlijk lopen,

die hij ook had zien rondhangen bij de uitgang van Ghost, toen hij daar tien minuten geleden naar buiten was gekomen. Diezelfde mannen keken hem nu recht aan en leken precies te weten wat hij dacht, want ineens kwamen ze razendsnel op hem af. Hij aarzelde geen seconde en zette het op een lopen.

Hij probeerde de talloze voetgangers te ontwijken terwijl hij langs ze heen raasde en verwachtte ieder moment in zijn kraag te worden gegrepen of te worden doorzeefd met kogels. Mensen tegen wie hij met een enorme vaart op botste, schreeuwden hem na. Tussen het luid toeterende verkeer door stak hij de brede straat over en rende aan de overkant verder. Hij verloor zijn pet. Pas toen hij bijna ter hoogte van het immense Taj Mahal Hotel was, durfde hij vlug even om te kijken.

Er was niets bijzonders te zien. In ieder geval geen boosaardige Aziaten of andere figuren die het op hem gemunt leken te hebben. Hij bleef staan om uit te hijgen. Ondertussen hield hij de omgeving nauwlettend in de gaten, maar alles leek normaal.

Dit was hem nog niet eerder overkomen. De paranoia begon toe te slaan. Misschien omdat de belangen steeds groter werden? Hij had wel eerder van dit soort situaties gedroomd, maar hij was nog nooit spontaan op de vlucht geslagen omdat hij twee gezichten zag die hij niet vertrouwde.

Hij probeerde rustig adem te halen. Dit was een serieuze zaak. Als angst zijn raadgever werd, kon hij er maar beter mee stoppen. Misschien kwam het door de alcohol en zijn lege maag. Hij keek een laatste keer om zich heen en liep toen door naar Tullock Road, richting Bade Miya.

Hij wist dat hij het zojuist gebeurde als een fikse waarschuwing moest zien. De grootste fout die hij nu kon maken was te veel willen en over het randje gaan. Als hij alles wat de komende tijd ging voortvloeien uit de deal met Bhaskar tot een goed einde zou brengen, was er genoeg geld voor hen alle vier. Dan kon hij er over vijf maanden een punt achter zetten. Die gedachte kalmeerde hem.

Ineens maakte de stank van de stad plaats voor de geur van kruiden en vers gemarineerd vlees.

Bade Miya was in feite een open keuken midden op straat met wat tafels en stoelen eromheen, al kwamen de meeste klanten er om eten af te halen en reden de hele nacht vanuit de wijde omtrek de duurste auto's voor.

Hij drong zich door de drukte naar voren. Hij zag mannen met grijze koksmutsen op die geroutineerd het deeg rolden en het bakten op gloeiend hete, kogelronde stenen. Op de achtergrond klonk het sissende geluid van rund- en kippenvlees dat in enorme porties op de grill werd gelegd. De vele geuren en kleuren maakten dat hij zich licht in zijn hoofd begon te voelen.

Toen hem gevraagd werd wat hij wilde hebben, klonk het schot.

Er begonnen direct mensen te gillen. Zelf dook hij meteen naar de grond. Toen volgde het tweede schot en weken de mensen op straat in paniek uiteen. Hij ving een glimp op van een auto met een geopend raam. Een van de Aziaten richtte vanaf de achterbank een wapen op hem. Het derde schot klonk. De kogel suisde rakelings langs hem heen. Hij kroop vlug achter de kraam van Bade Miya. Daar zaten een stuk of zes personeelsleden ineengedoken bij elkaar. Hier kon hij niet geraakt worden, maar hoelang zou het duren voor de Aziat uit zou stappen om zijn klus van dichterbij af te maken?

Hij besepte dat er maar één ding op zat. Hij kwam iets omhoog en rende gebukt achter de eetstal langs terwijl er minstens tien kogels achter elkaar insloegen in de witte muur vlak boven hem. Hij dook weer naar beneden maar stootte zijn knie tegen een gasfles en kromp ineen van de pijn.

Hij kwam overeind en rende achter de kraam vandaan de straat op. De kogels bleven hem achtervolgen. Hij was de auto nu een heel eind voorbij. Die stond met zijn neus de andere kant op en kon in de drukte onmogelijk keren. Op goed geluk glipte hij links een steeg in. Achter zich hoorde hij de gierende motor van de auto, die nu met een enorme vaart ach-

teruitreed. Ter hoogte van het straatje opende de Aziaat opnieuw het vuur.

Hij liep zo hard hij kon. De kogels ketsten vonkend af op de muren links en rechts van hem. Hij durfde niet om te kijken, maar het leek of de steeg te smal was voor de auto, want hij hoorde de wagen niet achter hem aan komen. Hij bleef rennen terwijl de kogels in het halfduister om hem heen vlogen. Door de echo in de smalle steeg klonken de schoten als die van een kanon.

Aan het einde van de steeg, sloeg hij de hoek om. Zijn hart klopte in zijn keel. Even bleef hij staan, maar toen hij achter zich rennende voetstappen meende te horen, stak hij snel de straat over.

Ook hier was het druk. Voor de Royal Yacht Club zag hij een taxi tot stilstand komen. Twee vrouwen stapten uit. Hij rende erheen en het lukte hem nog net om de taxi aan te houden. Hij stapte in en gaf de chauffeur hijgend opdracht naar Victoria Terminus te rijden.

Toen de wagen gas gaf keek hij door de achterraut. De Aziaat met het wapen stond op de hoek van de steeg om zich heen te kijken en had duidelijk geen idee waar hij gebleven was. Van de auto geen enkel spoor, die zat vast nog verstrikt in de drukke, smalle straten.

Teruggaan naar zijn hotel kon nu niet meer. Hij moest de stad zo snel mogelijk verlaten. Hij legde zijn hand op de kontzak van zijn spijkerbroek. Door de stof heen voelde hij zijn paspoort en zijn creditcard. Meer had hij niet nodig.

Hij sloot zijn ogen. Wie waren die kerels? En belangrijker nog: voor wie werkten ze? Pas toen brak het zweet hem echt uit. Dit veranderde alles. Hoe hadden ze geweten wie hij was en waar ze hem konden vinden? Hij probeerde niet te gaan hyperventileren.

De taxi kwam terecht in een lange file, wat in Mumbai midden in de nacht de normaalste zaak van de wereld was, en ze deden meer dan veertig minuten over een afstand van maar een paar kilometer. Zenuwachtig bleef hij naar het verkeer kij-

ken, dat om hen heen krioelde, alsof hij ieder moment vanuit het niets een nieuwe aanval verwachtte.

Uiteindelijk stopte de wagen voor het station. Hij keek naar het gebouw dat eruitzag als een paleis uit *Duizend-en-één-nacht* en wist dat er aan zijn sprookje definitief een einde was gekomen.

2

Precies een uur later, op meer dan zesduizend kilometer afstand, deed een man op een vies matras zijn ogen open. Hij wist niet hoelang hij geslapen had. Misschien was hij niet eens echt weg geweest. Het verschil tussen wakker zijn en slapen was de laatste dagen vervaagd. Ook wist hij niet hoe laat het was, al meende hij door de kieren van de dichtgetimmerde ramen te zien dat de avond begon te vallen. Hij huiverde. Overdag was de temperatuur nog wel uit te houden, maar als de zon eenmaal onderging trok de kou vanuit de houten vloer onverbiddelijk op en via het dunne matras regelrecht zijn botten in.

Hij ging rechtop zitten en keek naar zijn onderarmen. De wonden bloedden niet meer, maar hij voelde dat ze begonnen te ontsteken en dat een ijzige koorts langzaam bezit van hem nam. Ook had hij een vlamme pijn in zijn rechterpols, die strak in de ijzeren boei zat. Aan de boei zat een korte ketting die met bouten aan de muur was bevestigd en die hem geen enkele bewegingsvrijheid gaf. Hij kon niet eens rechtop staan. De afgelopen dagen had hij zijn vingertoppen opengehaald in zijn pogingen enige beweging in de bouten te krijgen, maar die hadden geen millimeter meegegeven.

Hij hoorde hoe buiten de wind de bladeren deed ritselen. Ook de geur die hij had geroken tijdens de korte wandeling van de auto naar deze plek, had hem het idee gegeven dat hij zich in een bos bevond. De blinddoek had hem belet iets te zien.

Hij probeerde te gaan verzitten, maar hij voelde hoe zijn spieren protesteerden tegen iedere lichaamshouding die hij aannam. Op zijn rug liggen was sowieso uitgesloten. Hoewel hij het niet kon zien, wist hij dat hij bont en blauw moest zijn ter hoogte van zijn nieren, waar hij net zo lang geschopt was tot hij het bewustzijn had verloren.

Toch was dit alles nog niet het ergste. Wat hem nog het meest kwelde, was het dilemma waarmee hij gedurende deze eenzame uren worstelde. Hij was bang dat ze nog meer wilden weten dan hij ze tot nu toe had verteld. Wanhopig probeerde hij de gedachte dat hij op deze plek zou sterven op afstand te houden, maar diep vanbinnen groeide de zekerheid dat ze hem nog eerder dood zouden slaan dan dat ze genoeg namen met het kleine beetje informatie dat hij ze had gegeven. Als hij dit wilde overleven, zou hij nog meer namen moeten noemen. Maar met welke gevolgen?

Ineens was er iets wat de stilte doorbrak. Hij luisterde, maar twijfelde aan wat hij hoorde. Door de honger en de dorst durfde hij niet langer op zijn zintuigen te vertrouwen. Doodstil bleef hij zitten.

Even leek het geluid weg te sterven, maar toen klonk toch duidelijk een naderende auto. Hij herkende de licht haperende dieselmotor. Het was dezelfde wagen waarin hij ruim een uur lang vastgebonden had doorgebracht, liggend in de kofferbak met tape over zijn mond geplakt, waardoor hij alleen via zijn neus het kleine beetje zuurstof binnen had kunnen krijgen dat tot de pikdonkere ruimte wist door te dringen.

De auto parkeerde vlakbij en er stapte iemand uit. Hij zette zich schrap en hield er rekening mee dat zijn lot in de komende minuten zou worden beslist.

Voetstappen. Droge takjes die knakten onder schoenzolen. Het waren zonder twijfel de schoenen die op zijn lichaam hun vernietigende werk hadden gedaan. Er werd een slot opengedraaid en er ratelde een ketting. Toen ging de deur open. Het laatste restje daglicht viel naar binnen. De kleine, gedrongen

vent met het kale hoofd die hem hierheen had gebracht en die hem eerder onder handen had genomen, kwam naar hem toe gelopen. De kerel had nog geen moeite gedaan zijn gezicht te verbergen. Ook nu niet. Het leek of het hem niets kon schelen dat zijn slachtoffer zich hem later zou kunnen herinneren. Nog een reden waarom de man op de grond dacht dat hij dit niet zou overleven.

Pas toen zag hij de knuppel in de hand van zijn ontvoerder en voelde hij al het bloed uit zijn gezicht wegtrekken.

‘We hebben je Duitse vriendje gevonden,’ zei zijn belager op rustige toon.

Dat kon twee dingen betekenen. Of ze hadden Dieter vermoord of ze hielden hem gevangen onder omstandigheden die vergelijkbaar waren met die van hem. Hij vroeg zich af wat erger was.

De kaalkop veegde met de rug van zijn hand langs zijn neus. ‘Helaas is hij aan mijn collega’s ontsnapt in die stinkstad.’

Hij probeerde hier de consequenties van te overzien, maar het lukte hem met zijn versufte geest niet die op een rijtje te krijgen.

‘Maar we vinden hem wel. Desnoods wachten we hem op als hij thuiskomt.’

Hij slikte. Op het hoogtepunt van zijn marteling had hij niet alleen Dieters naam en huidige verblijfplaats prijsgegeven, maar ook zijn adres in Duitsland uitgeschreeuwd. Nu vroeg hij zich af waarom hij dat had gedaan, waarom hij geen adres verzónnen had, maar de pijn had hem geen keus gelaten.

‘Tot die tijd kun je ons vertellen wat je nog meer weet.’

‘Ik weet niks.’ Het kostte hem moeite na dagen van zwijgen zijn stem weer te gebruiken. Hij schraapte zijn keel. ‘Echt niet.’

‘Jij kent Dieter. Dus jij kent ook anderen.’

‘Ik heb alles verteld wat ik weet. Dat zweer ik.’ Hij schoof achteruit op zijn matras en zag hoe zijn tegenstander zijn kaken spande en een koude angst begon door zijn lijf te gieren. Niet nog een keer. Beschermend trok hij zijn knieën op. ‘Als-tublieft,’ zei hij, ‘meer weet ik niet.’ Hij zag hoe zijn beul de

knuppel hief. ‘Niet doen!’ riep hij en hij stak zijn vrije linkerarm afwerend voor zich uit. ‘Ik weet niks!’

‘Misschien heb je een geheugensteuntje nodig.’

De knuppel vloog door de lucht. De man op de grond probeerde weg te duiken, maar hij maakte geen schijn van kans. Door de eerste klap brak zijn bovenarm. Hij hoorde het bot splijten en schreeuwde het uit. Terwijl het hem zwart voor de ogen werd, echode zijn kreet door het bos.

Er was niemand die hem hoorde.

3

Het pak yoghurt viel en ze reageerde net te laat. Het barstte open op het asfalt van het parkeerterrein en de yoghurt spatte op haar spijkerbroek en op haar schoenen. Ze vloekte. Dat kon er ook nog wel bij.

Ze zette de overvolle boodschappentas achter in haar auto en sloeg de klep dicht. Met duim en wijsvinger raapte ze het gesneuvelde pak op, hield het een stuk voor zich uit en liep ermee naar een prullenbak. Op straat liet ze een wit spoor achter. Nog even volhouden, dacht ze. Over een halfuur zou ze onder een dekentje op de bank liggen en was deze dag voorbij. Ze voelde de hoofdpijn tegen haar schedel bonzen.

Rechercheur Fenna Kremer was bijna nooit ziek. Wanneer al haar collega's verkouden waren of geplaagd werden door het zoveelste griepvirus, had zij nergens last van. Maar wanneer ze een intensieve zaak had afgerond, kreeg ze steevast een migraineaanval. Die duurde gelukkig nooit langer dan één dag. Daar stelde ze zich inmiddels op in. Ze wist dat die aanval ging komen, kon hem bijna tot op de minuut voorspellen, maar ze wist ook dat hij binnen vierentwintig uur weer over zou zijn en dat ze hem moest uitzitten, want een paracetamol had nog nooit geholpen. Ze had wel eens bedacht dat het blijkbaar haar manier was om na een onderzoek de toegenomen spanning in haar hoofd kwijt te raken.